

Halvtidsrapport

av

Linda Karlsson

September 2007

Skyddshemmet "Minties"

Vilnius, Litauen

Mitt projekt

Skyddshemmet Minties har nu varit min arbetsplats i cirka sju månader. Minties är ett skyddshem för barn och ungdomar mellan 0 och 18 år. Ofta har de kommit till Minties på grund av att de har alkoholiserade föräldrar. Barnhemmet eller skyddshemmet är uppdelat i fyra olika grupper där varje grupp har sitt utrymme både ute och inne att disponera. I var och en av grupperna bor omkring 20 barn i olika åldrar och dagtid arbetar vanligtvis två personer plus en av oss volontärer. Nattetid jobbar en person (en i varje grupp). I min grupp har nyss skett lite förändringar vad gäller både personal och barn. Tre av de äldsta barnen har flyttat och ett par mindre har kommit. Just nu bor 17 barn i gruppen. Det finns även ett kök där måltiderna tillagas, en läkare, flera "kontorsarbetare" samt en som har hand om att prova ut kläder, skor och andra leksaker åt alla barn.

Första dagen jag besökte mitt projekt tillsammans med min mentor Judita och en annan volontär, blev vi väl i mottagna. Judita översatte mellan "personalchefen" och oss volontärer. Vi pratade lite om vad vi gjort innan, hur vi skulle jobba den första veckan och så vidare. Efteråt besökte vi våra respektive grupper. Både de yngre och de äldre barnen var nyfikna på oss nykomlingar. Jag fick ett trevligt intryck av barn och personal. En av lärarna kunde en del engelska också visade det sig. Jag kan inte minnas exakt vad jag gjorde den första dagen, men jag var där endast några timmar så skulle tro att de äldre barnen försökte lära mig lite nya ord. Den andra dagen tog jag mig dit själv på morgonen. Nu var det helt ny personal, varav ingen kunde någon engelska. Några specifika uppgifter verkade det inte heller finnas för mig, men barnen tog hand om mig. Jag spelade jag vet inte hur många parti domino denna dag. När lunchen serverades sade barnen åt mig att gå hem så det gjorde jag.

Nästa dag kom jag på eftermiddagen och än en gång hade jag ingen aning om vad jag skulle göra. Än en gång blev jag räddad av barnen, denna gång av de äldre barnen som drog in mig i ett rum och försökte lära mig litauiska ord och jag lära dem engelska ord. Jag blev också bjuden på mat, en måltid jag aldrig glömmer. Framför mig ställdes en soppa som såg ut att mest bestå av vatten, olja, lite gryn och grönsaker. I min mun smakade det avskryvligt! Jag varken kunde eller förstod att man skulle äta upp allt spad. En pojke blev rätt förvånad när han förstod att jag inte tänkte äta upp allt. Antagligen lika förvånad som jag blev när jag förstod att tallriken med fisk och potatismos också var till mig. Jag hade ju ingen aning om att man ofta äter, en för mig mer vanlig måltid, efter att ha ätit soppa ☐

Mina uppgifter på Minties har i största del varit att leka med barnen och se efter att de hålls i det rum de ska vara. Givetvis hade jag räknat att jag skulle leka med barnen och se efter dem, men det behövs inte hela tiden att någon leker med dem. Många gånger har jag inte

haft en aning om vad jag ska/får göra samt vad jag förväntas göra. Jag minns att jag frågade dem vad de vill att jag ska göra men de hade egentligen inget svar. Nu kan jag känna att jag är lite mer behövd. Under sommaren har det varit färre personal och många små finns att tas om hand, har fått gå efter en förstaklassare från skolan, vara ute med barnen och sådant. Det kan låta som en liten sak att hämta en förstaklassare från skolan men bara att ha en specifik uppgift, ett specifikt ansvar någon gång gör väldigt mycket för trivselns skull. En annan orsak till att jag kan känna mig mer behövd nu är givetvis att jag lärt mig språket mer, jag känner barnen och personalen och de känner mig. Det gör en hel del. Under de få månaderna jag har kvar ska jag försöka göra lite mer egna aktiviteter med barnen. Kanske kan vi ha ett luciatåg...

Annat som kan ha känts tungt ibland är att aga använts lite väl flitigt. Även barnen slår lätt till varandra och de kan inte förstå varför jag tycker det är fel att de gör så. Gör kompiserna något dumt/fel så är de helt normalt för dem att slå till. Men, jag hoppas jag ge dem en tankeställare i alla fall.

Praktiska arrangemang

Början var väldigt bra med hämtning från flygplatsen och bli bjuden på lite mat väl framme i staden. Det var mycket positivt att min mentor var med redan där. De första dagarna visade hon mig runt i staden lite, hjälpte mig att köpa kontantkort till mobilen, visade var, vad jag kunde handla och hur jag skulle göra för att få en saskaita faktura. Hon var även med till projektet samt till kontoret där hon och min dåvarande coordinator tydligt förklarade allt med fick-, mat-, och busspengar. Däremot fanns ingen lägenhet åt mig när jag kom utan jag fick veta att jag skulle bo i en annans organisations lägenhet en vecka. Denna vecka blev dock tre. Dessutom fanns det inte några lakan eller täcken som min coordinator hade talat om för mig att skulle finnas. Det var rena rama turen att jag valt att ta med en egen omgång. I lägenheten bodde dock en annan volontär som snabbt blev min absolut bästa vän i Litauen.

Min coordinator slutade sitt jobb efter att jag varit i Litauen kanske två veckor och länge hade jag ingen direkt coordinator, men dock telefonnummer till andra kontaktpersoner. Inte heller i nästa lägenhet fanns det några lakan att tala om, inga bestick och ingen kastrull. Men här verkade jag i alla fall få bo under resten av volontärtiden. Säkert. Efter omkring en månad bestämdes det att jag och de andra i denna lägenhet måste flytta på oss igen. Vi var för få volontärer som bodde där för att det skulle gå igenom ekonomiskt. Så jag fick flytta till en annan liten lägenhet, där jag fortfarande bor och delar rum med annan tjej. Läget är bättre med tanke på närheten till jobb och centrum, dela rum fungerar men vi önskar båda att vi skulle kunna ha varsitt litet krypin. Vårt kök är nämligen också minimalt.

För att fortsätta tala om det negativa, så verkar inte organisationens ekonomi så välplanerad. I år har den två volontärer från icke-europeiska land vilket har lett till merkostnader för förnyanden av visum. Så från och med augustimånad får vi 50 litas mindre i matpengar varje månad, vilket väl inte riktigt är som det ska vara. När det gäller de praktiska arrangemangen finns en del förbättringar att önska. Jämfört med en annan organisation här är min organisation väldigt bra. De försöker i alla fall vara tillmötesgående när man vill något.

Mina förväntningar

Innan jag kom hit hade jag förväntat mig att komma till en arbetsplats där de verkligen ville ha volontärer, en plats där man skulle känna sig behövd. Att möta andra volontärer, att delvis lära sig ett nytt språk, lära känna en ny kultur och besöka lite olika platser runt om i Litauen. Jag hade *inte* förväntat mig att bo som en drottning, däremot hade jag förväntat mig att ses som en människa som vill äta med gaffel och kniv och ha en ordentlig sovplats. Och visst, nu kan jag känna att jag kan göra lite nytta, jag har lärt mig en liten del av ett nytt språk och en kultur. Jag har sett en del av Litauen och träffat många andra volontärer och gjort en massa

saker jag inte skulle ha gjort hemma. Till viss del har mina förväntningar alltså infriats även om kanske inte på det sätt jag tänkt mig. Detta är på både gott och ont, men mest gott.

Övrigt

Att åka ut som volontär är en fantastisk chans att få se och göra något annat. Det är utan tvekan det bästa jag någonsin gjort! Vill du ut i världen, lära känna dig själv på nytt plan och har möjlighet att åka som volontär så tveka inte!